

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

(Αυθεντική ειογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκηπισίας 'Ασπασίας, χηρας του άληλοσημένου βασιλέως 'Αλεξάνδρου)

Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—Απαγορεύεται ή άναδημοσίευσις)

πανησε άδιάφορα:

—Μά δέν είνε τίποτε σπουδαίο θα δέσω την πληγή μόνος μου...

Ο δειθυντής όμως του κτήματος έπέμενε. Και ό 'Αλέξανδρος δέχτηκε τέλος να μη σ' ένα δωμάτιο και να κάμη μία προχειρή άπολύμανσι του δαγκάματος, με φαρμακευτικό οινόπνευμα.

Τό δάγκωμα αυτό δέν φαινόταν καθόλου σοβαρό. Μόλις ό βασιλεύς άνασήκωσε τό παταλάνι του κι' έγύμνωσε τό πόδι του, μόλις διακρίνοντο έπάνω σ' αυτό μερικά κεντήματα, μερικές μικρές τρυπίτσες στη σάρκα, τά ίχνη των δοντιών του πιθήκου.

—Βλέπετε πως δέν είνε τίποτε; είνε ό 'Αλέξανδρος στον δειθυντή του κτήματος και στη σύζυγο του.

—Δέν πεινάτε, Μεγαλειότατε;

—Καθ'λου σχεδόν.

Μολταταύτα, ό κυριός του πιθήκου ήταν κατατρομαγμένος, κατάχλωμος. Απελούανε τις πληγές του βασιλέως και του ζήτησε να τον συγχωρήσει για ό,τι συνέβη.

—Δέν είνε τίποτε, φίλε μου, είνε και τάλιν ό Βασιλεύς. Μερικά κεντήματα, ανάξια λόγου. Σε λίγες ημέρες θάγουν περάσει. Δέν πρέπει συνεπώς να στενοχωριέστε...

—Καλωσύνη σας, Μεγαλειότατε. Ωστόσο ή εύθύνη για ό,τι συνέβη, είνε δική μου. 'Αν τό ήξερα, θα είχα διώξει από τό κτήμα τους δύο καταραμένους πιθήκους.

—Σας παρακαλώ, του άπάντησε ό 'Αλέξανδρος. Γιατί να τους διώξετε, αφού τους αγαπάτε τόσο; Ξέρω έγω τί θα πη αγάπη προς τά ζώα. 'Αφήστε λοιπόν τις δικαιολογίες. Κι' εξ' άλλου, δέν φταίνε μόνον οι πιθήκοι. Φταίνε και τά σκυλιά μου και ιδιαιτέρως ό άδιόρθωτος Φρίτς. Αύτά τά ζώα μισούντα μεταξύ τους θανασιώμας. Μά έλπίζω πως με τον καιρό θα τά συφιλιώσουμε...

Μιλούσαν παιά, σαν να μην είχε συμβεί τίποτε.

Κάνας δέν φανταζόταν τις συνέπειες της ιστορίας αυτής, κανένας δέν υποπτεούταν τό θλιβερό τέλος του τυχαίου αυτού έπεισοδίου, τό όποϊόν, περισσότερο παντός άλλου, είχε πάρει έπ' άστεία αυτός ό ίδιος ό παθών βασιλεύς.

'Λμέσως κατόπιν ό βασιλεύς γυρισε στην έπαυλι.

Είχε γνωσθή εκεί τί είχε συμβεί και, για πάν ένδεχόμενον, ό 'Αλέξανδρος έδέχθη να του καθαρίσουν προσεκτικώτερα την πληγή και να του την δέσουν.

Ήταν έντελώς ήρεμος και ευδιάθετος τις στιγμές αυτές. Τό δάγκωμα του πιθήκου έλάγισα τον άπασχολούσε. Πρό παντός άυπομονοδσε να δη την Μπίκα του να γυρίζη από την Κηφισιά και πρόσχε σταους μακρινους ήχους των αυτοκινήτων, για να ξεχωρήση την σειρήνα του αυτοκινήτου της αγαπημένης του.

Έξαφνα, άκούστηκε από μακριά ή σειρήνα του αυτοκινήτου της 'Ασπασίας. Ή σύζυγος του βασιλέως έγύριζε από την Κηφισιά.

Ο 'Αλέξανδρος άκουσε τον ήχο της σειρήνας και στάθηκε μπρός σ' ένα παράθυρο.

Ήταν πράγματι ή αγαπημένη του.

Ή 'Ασπασία ένύριζεν ένωρις από της αδελφής της, όπου δέν έμεινε και πολύ. Κάποια άνεχρήγητη άνησυχία την τραβούσε προς τό Τατόι.

Όταν έφτασε στην βασιλική έπαυλι, έσπευσαν να την πληροφορήσουν άμέσως για τό δυστύχημα, τό όποϊο είχε συμβεί. Ή 'Ασπασία άνησυχουσε.

Παράττης τό αυτοκίνητο στους υπηρέτες του γκαράζ κι' έτρεξε κατάχλωμη προς συνάντησι του 'Αλεξάνδρου.

Κι' ό βασιλεύς όμως είχε κάμει τό ίδιο και συναντήθηκαν μπρός στην είσοδο της βασιλικής έπαύλεως.

—Γύρισες, Μπίκα μου; ρώτησε ό 'Αλέξανδρος την σύζυγο του. (Ακολουθεί)

ΑΔ'.

Θυμήθηκε τό μένος, που έχώριζε τους σκύλους του από τά ζώα αύτά. Κι' έρώναε δυνατά, καλώντας τό λυκόσκυλό του.

Μά το σκυλί δέν φαινόταν. 'Αντιθέτως, ό ύορύβος και ή φασαρία προς τό μέρος του κισκιού των πιθήκων μεγάλωνε.

—Διάβολοι!... ψιθύρισε ό 'Αλέξανδρος. Οι σατανάδες αύτοι στήσανε πάλι καυγά.

Και χωρίς να χάνη καιρό, έτρεξε εμπρός για να προλάβη τον άλληλοσπαράγμό των έρεθισμένων ζώων.

Όταν έφτασε επί τόπου ό 'Αλέξανδρος, βρήθηκε πρό του έ. Ώς θεάματος:

Τό λυκόσκυλό του έστεκε κάτω από ένα δέντρο και έγαυγίζε με μανία, κυττάζοντας προς τά έπάνω. Στα κλαδιά του δέντρου αύτου, αρκετά ψηλά βρισκόταν άνεβασισμένος και καλά γαντζωμένος ό ένας των δύο πιθήκων, ό θηλυκός, ό όποιος άπαντούσε στα γαυγίσματα του σκύλου με γρυλλιαστά θυμιο και μανίας, «χειρονομίες» άπειλητικές και κομηκοτραγικές γκριμάτσες.

Ο 'Αλέξανδρος θρήκε τό πράγμα κομικό κι' άρχισε να γελά. Ωστόσο, ρώναε τό σκύλο του, θέλοντας να τον άπομακρύνη έκειθεν.

Ο σκύλος του όμως ήταν έρεθισμένος και, για πρώτη φορά, δέν υπάκουσε τον κύριό του.

Τότε ό βασιλεύς άναγκάστηκε να πλησιάζη τό έξαγριωμένο λυκόσκυλό του και να τό πιάση από τό περιλαίμιο. Την ίδια στιγμή, ένα δυνατό θρόισμα άκούστηκε μέσα στους θάμνους και έπροβαλε, πηδώντας σαν δαιμονισμένος ό σερικός πιθήκος, ό σύτροφος της κινδυνεύουσας συμμαχίας της, ή όποια έξακολουθούσε να γρυλλιάζη από την κορυφή του δέντρου, όπου είχε καταφύγει.

Ο σερικός πιθήκος ήταν τρομερά έρεθισμένος. Ο κίνδυνος της συντρόφου του και ή άπελιτισμένες κραυγές της, τον είχαν φρενιάσει. 'Ετσι, τυφλό από την μανία του τό ζω, ώρμησε έναντιον του σκύλου του βασιλέως...

Ο 'Αλέξανδρος, για να προστατεύση τό σκύλο του, τον αγαπημένο του Φρίτς και για να προλάβη τό άλληλοσπαράγμα των δύο ζώων, έμπηκε μπρός στο σκυλί του, για ν' άνακόψη έτσι τη φορά του πιθήκου.

Ή άπότομη όμως αύτη κίνησις του υπήρξε γι' αυτόν άλεθρία. Ο πιθήκος, είτε γιατί την παρεδήγησε κι' άγρίψε περισσότερο, φοβούμενος ότι ό βασιλεύς θα τον χτυπούσε, υπερασπιζοντας τό σκύλο του, είτε γιατί μησηκακούσε εξ' ίσου κι' έναντιον του κυριού του άσπόνδου τετραπόδου έχθρου του ώρμησε κατά του 'Αλεξάνδρου, γαντζώθηκε στο πόδι του κι' άρχισε να τό δαγκάνη, με λύσσα!

Ώγραιμος πάντοτε ό 'Αλέξανδρος, άρπαξε τον μισούμενο πιθήκο απ' τον τράχηλο και τον άνάγκασε έτσι να πάψη να τον δαγκάνη.

Στό μεταξύ αυτό, είχαν τρέξει επί τόπου, είδοποιηθέντες απ' τό θόρυβο και τά γαυγίσματα, μερικά κηπουροί και αυτός ό δειθυντής του δάσους Τατοΐου, μετά της σύζυγου του.

Οι προστρέξαντες, αντίληφθέντες τί είχε συμβεί, έσπευσαν να συλλάθουν τον έξαγριωμένο πιθήκο και να τον κλείσουν στο κλουβί του. 'Αμέσως κατόπιν έφρόντισαν να παράσχουν βοήθειαν στον βασιλέα.

Ο 'Αλέξανδρος δέν είχε πάρει στα σοβαρά τό πράγμα. Και όταν του έπρότειναν να εισέλθη στο περιπτερον του δειθυντού του κτήματος για να τό πλύνουν την πληγή του δαγκάματος του πιθήκου, ά-

